

Kniha Daniel — číslo šedesát osm

Odhalení prorockého poselství osmé kapitoly Ezechiele: nedělní zákon a poslední dny

Jeff Pippenger

2024-02-01

Ezechiel, osmá kapitola, je jednou z nejsnáze srozumitelných prorockých kapitol v Písmu. Tato kapitola má zřetelný výchozí bod.

I stalo se v šestém roce, v šestém měsíci, pátého dne toho měsíce, když jsem seděl ve svém domě a přede mnou seděli judští starší, že tam na mne dopadla ruka Panovníka Hospodina. Ezechiel 8,1.

Vidění má v jedenácté kapitole zřetelný závěr.

Potom mne duch pozdvihl a přenesl mne ve vidění skrze Ducha Božího do Chaldeje k těm, kteří byli v zajetí. A vidění, které jsem viděl, ode mne vystoupilo. Poté jsem k těm, kteří byli v zajetí, mluvil o všech věcech, které mi Hospodin ukázal. Ezechiel 11,24.25.

Vidění osmé kapitoly začíná pátého dne šestého měsíce šestého roku, právě den předtím, než se datum shoduje s „666“, a toto vidění se skutečně týká nedělního zákona, jenž je znamením šelmy, jejíž číslo je číslem „člověka hříchu“ a také číslem osmého království, které je z těch sedmi. Ti, kdo zvítězí nad číslem „666“, obdrží Boží pečeť, a v deváté kapitole je Boží pečeť vkládána na Boží věrný lid posledních dnů.

A viděl jsem na nebi jiné znamení, veliké a podivuhodné: sedm andělů, kteří měli sedm posledních ran; neboť v nich se dovršuje hněv Boží. A viděl jsem cosi jako skleněné moře, smíšené s ohněm; a ty, kteří zvítězili nad šelmou, nad jejím obrazem, nad jejím znamením i nad počtem jejího jména, jak stojí na tom skleněném moři a mají harfy Boží. A zpívají píseň Mojžíše, služebníka Božího, a píseň Beránkovu, řkouce: Veliké a podivuhodné jsou skutky tvé, Pane Bože všemohoucí; spravedlivé a pravdivé jsou cesty tvé, Králi svatých. Zjevení 15,1–3.

Těsně před uzavřením doby milosti (neboť sedm andělů se sedmi posledními ranami v následující kapitole Zjevení vylije Boží hněv) je označen Boží lid posledních dnů. Dosáhli vítězství nad čtyřmi věcmi. Slovo přeložené jako vítězství znamená přemoci. Věrní přemohli šelmu, obraz šelmy, znamení šelmy a číslo jejího jména. Toto vítězství zahrnuje i skutečnost, že rozumějí tomu, co tyto čtyři symboly představují. Jen velmi malé procento lidí ví, co tyto čtyři prorocké symboly ve skutečnosti představují.

Svět kdysi věděl, že papežství je nevěstka babylónská ze sedmnácté kapitoly, avšak, jak označilo Boží slovo, porozumění nevěstce z Týru, která smilní s králi země, se v průběhu dějin Spojených států vytrácí ze zapomnění. Získat vítězství nad šelmou znamená správně rozdělovat slovo pravdy a rozpoznat, že šelmou biblického proroctví je papežství. Hned v následující kapitole vedou drak,

šelma a falešný prorok svět k Armagedonu a Boží věrní posledních dnů musejí vědět, kdo jsou tyto tři moci.

A šestý anděl vylil svou číši na velikou řeku Eufrat; a její voda vyschla, aby byla připravena cesta králům od východu slunce. A uviděl jsem tři nečisté duchy podobné žábám, jak vycházejí z úst draka a z úst šelmy a z úst falešného proroka. Neboť jsou to duchové d'áblů, činící zázraky, kteří vycházejí ke králům země a celého světa, aby je shromáždili k boji onoho velikého dne Boha Všemohoucího. Hle, přicházím jako zloděj. Blahoslavený, kdo bdí a střeží svá roucha, aby nechodil nahý a neviděli jeho hanbu. A shromáždil je na místo, které se hebrejsky nazývá Armageddon. Zjevení 16,12–16.

Vítězství nad šelmou je vítězstvím správného porozumění tomu, kdo šelma je. Právě citovaný oddíl vyslovuje blahoslavenství nad těmi, kdo bdí a střeží svá roucha, avšak při šesté ráně je již pro všechny lidi doba milosti zcela uzavřena. Když povstane Michael, lidská doba milosti se uzavírá a poté je vylito sedm posledních ran. Po uzavření doby milosti není žádný způsob, jak změnit roucha, a přesto je se šestou ranou spojeno varování. Toto varování se týká správného porozumění šelmě před uzavřením doby milosti, a nemáte-li toto porozumění, ztratíte roucho Kristovy spravedlnosti ještě před uzavřením doby milosti.

„Ti, kdo ve svém porozumění Slovu propadají zmatení a nedokážou rozpoznat význam antikrista, se jistě postaví na stranu antikrista. Nyní není čas, abychom se připodobňovali světu. Daniel stojí ve svém údělu a na svém místě. Proroctví Daniela a Jana mají být pochopena. Vykládají jedno druhé. Přinášejí světu pravdy, jimž by měl porozumět každý. Tato proroctví mají být svědectvím ve světě. Svým naplněním v těchto posledních dnech sama sebe vyloží.“
Kress Collection, 105.

Jestliže člověk nechápe, že antikristem je papežství, skončí na straně papežství, anebo, jak napsal Jan, bude chodit nahý a projeví svou hanbu. Získat vítězství nad šelmou znamená rozumět tomu, že šelmou je papežská moc, i všemu, co je o papežské moci zjeveno. Ti, kdo dosáhnou vítězství a chápou, že papežství je člověk hříchu, budou muset porozumět tomu, že obraz papežství představuje zásadu spojení církve a státu, přičemž církev má v tomto vztahu rozhodující postavení.

V knize Daniel je struktura šelmy, kterou je spojení církve a státu, představena jako přestoupení zpustošení. Přestoupení je hřích a hříchem, který utváří papežskou šelmu, je to, když králové odevzdávají svou moc papežské autoritě. Tím se dopouštějí duchovního smilstva, což je Danielovo přestoupení zpustošení a Janův obraz šelmě.

Získat vítězství nad papežskou šelmou znamená porozumět skrze Boží slovo tomu, že Spojené státy nejprve navazují tento vztah a potvrzují jej při brzy přicházejícím nedělním zákonu, a poté nutí celý svět, aby přijal tentýž vztah.

Vztah církve a státu, který budou Spojené státy vnucovat zemi, spočívá v tom, že světová vláda (Organizace spojených národů) vstoupí do spojení s papežstvím jako řídicí mocí v těchto uspořádáních. Získat vítězství nad obrazem šelmy znamená rozumět skrze Boží prorocké Slovo, že obraz šelmy představuje právě tyto věci.

Získat vítězství nad šelmou a nad obrazem šelmy zahrnuje i získání porozumění znamení autority šelmy (papežství).

Znamení šelmy je vynucené zachovávání neděle jako Božího sabatu. K dosažení vítězství nad tímto znamením je třeba porozumět, že nedělní bohoslužba je uctíváním slunce a že není ničím menším než pohanským uctíváním Baala. Toto vítězství zahrnuje i pravdu, že nikdo nepřijímá znamení šelmy, dokud není lidem vnuceno.

„Křesťané minulých generací však zachovávali neděli v domnění, že tím světi biblický den odpočinku; a i nyní jsou v každé církvi, nevyjímaje ani společenství římskokatolické, upřímní křesťané, kteří poctivě věří, že neděle je sobota ustanovená Bohem. Bůh přijímá jejich upřímnost záměru i jejich bezúhonnost před ním. Avšak až bude zachovávání neděle vynucováno zákonem a svět bude poučen o závaznosti pravé soboty, pak kdokoli přestoupí Boží přikázání, aby uposlechl nařízení, které nemá vyšší autoritu než autoritu Říma, tím vzdá poctu papežství nad Bohem. Vzdává hold Římu i moci, která prosazuje ustanovení nařízené Římem. Uctívá šelmu i její obraz. Když pak lidé zavrhnou ustanovení, které Bůh prohlásil za znamení své autority, a místo něho poctí to, které si Řím zvolil jako znak své svrchovanosti, přijmou tím znamení oddanosti Římu — ‚znamení šelmy‘. A teprve když bude tato otázka takto jasně předložena lidem a oni budou postaveni před volbu mezi Božími přikázáními a lidskými příkazy, tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, obdrží ‚znamení šelmy‘.“ Velký spor, 449.

Ti, kdo dosáhnou vítězství nad šelmou, obrazem šelmy i znamením šelmy, musí rovněž dosáhnout vítězství nad číslem jejího jména. V období dějin, kdy nevěstka z Týru nebyla zapomenuta, protestantský svět věděl, že papežství je antikrist. Věděli, že Pavel označil papežství jako „toho bezbožníka“, „člověka hříchu“, „tajemství nepravosti“ a „syna zatracení; který se protiví a povyšuje nade všechno, co se nazývá Bohem aneb čemu se vzdává pocta; takže jako Bůh sedí v chrámu Božím a vydává se za Boha.“ Nyní však byla veliká nevěstka z Týru zapomenuta.

V minulých dobách existovaly různé aplikace izopsefie neboli gematrie, které dokládaly, že číslo „666“ symbolicky představovalo papežství. Klasickým příkladem toho je, že na papežské mitře jsou napsána slova Vicarius Filii Dei. Vicarius Filii Dei, což znamená „náměstek Syna Božího“, a tudíž se vztahuje k jeho nároku, že sedí v Božím chrámu a činí si nárok být Bohem. Latinská písmena ve výrazu Vicarius Filii Dei dávají součet šest set šedesát šest.

Šelma, kterou je papežská moc, je označena svým číslem a jejím číslem je „666“, avšak člověk hříchu utrpěl roku 1798 smrtelnou ránu a byl zapomenut. V posledních dnech má být smrtelná rána uzdravena a uzdravení smrtelné rány ukazuje, že Spojené státy nejprve ve své vlastní zemi vytvoří obraz šelmy a potom přinutí svět, aby učinil totéž.

Světový obraz šelmy je zároveň dvojitý i trojitý. Prorocky je dvojitý, neboť se skládá ze spojení církve a státu, avšak je trojitý v tom, že se skládá z draka, šelmy a falešného proroka. Když bude ustavena trojitá unie právě těch mocností, které povedou svět k Armagedonu, budou onou šelmou, jež je osmým královstvím, které je z těch sedmi, a zároveň budou také trojitou unií šestého království. Číslo jména šelmy v posledních dnech je opět „666“, neboť představuje tři království, z nichž

každé je součástí šestého království.

Dosáhnout vítězství nad šelmou, jejím obrazem, jejím znamením a číslem jejího jména znamená porozumět hádance, že „osmý je z těch sedmi“, což je tajemství druhé kapitoly Danielovy knihy, za jehož pochopení se Daniel modlil. Je to součást Zjevení Ježíše Krista, která je odpečetována těsně před uzavřením doby milosti, neboť, jak řekl Jan, „čas je blízko“. Z tohoto důvodu jsou ti, kdo tohoto vítězství dosahují, znázorněni jako ti, kdo jsou s anděly, kteří vylévají rány, neboť tohoto vítězství, neboli nezbytného prorockého porozumění, dosahují těsně před uzavřením doby milosti.

Ti, kdo rozumějí tomu, že Zjevení Ježíše Krista je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti a že číslo „666“ je prvkem onoho vidění, nepřehlédnou, že vidění v osmé kapitole Ezechiele začíná pátého dne (což je den před šestým dnem), v šestém měsíci šestého roku. Na konci osmé kapitoly se dvacet pět mužů klaní slunci a devátá kapitola označuje ty, kdo přijímají Boží pečeť.

Kontextem tohoto vidění je znamení šelmy a Boží pečeť a vidění se otevírá těsně před uzavřením doby milosti při nedělním zákoně, jak je předobrazeno číslem „666“. Avšak uzavření doby milosti, které je ztotožněno s tím, že nastává při nedělním zákoně ve Spojených státech, není uzavřením doby milosti pro lidstvo, nýbrž je uzavřením doby milosti pouze pro adventisty sedmého dne.

Vidění je znázorněno tak, že se odehrává v Jeruzalémě, který je symbolem církve adventistů sedmého dne. Při vydání nedělního zákona ve Spojených státech jsou adventisté sedmého dne jedinou skupinou, která je právě tehdy a tam volána k odpovědnosti za světlo o sobotě.

„Jestliže vám bylo předloženo světlo pravdy, které zjevuje sobotu čtvrtého přikázání a ukazuje, že v Božím slově není žádný základ pro zachovávání neděle, a přesto se stále držíte falešné soboty a odmítáte světit sobotu, kterou Bůh nazývá ‚můj svatý den‘, přijímáte znamení šelmy. Kdy k tomu dochází? — Když se podřizujete nařízení, které vám přikazuje zanechat v neděli práce a uctívat Boha, ačkoli víte, že v Bibli není jediné slovo, jež by ukazovalo, že neděle je něčím jiným než obyčejným pracovním dnem; souhlasíte tím s přijetím znamení šelmy a odmítáte pečeť Boží. Přijmeme-li toto znamení na svá čela nebo na své ruce, musí na nás dopadnout soudy vyhlášené nad neposlušnými. Ale pečeť živého Boha je vložena na ty, kteří svědomitě zachovávají sobotu Páně.“ Review and Herald, 27. dubna 1911.

Vidění Ezechiela v osmé až jedenácté kapitole zachycuje dějiny vedoucí až k ukončení doby milosti pro Jeruzalém. Je znázorněno tak, jako by se odehrávalo právě den před příchodem čísla „666“, a osmá kapitola odhaluje stupňující se vzpouru uvnitř Jeruzaléma, která vrcholí tím, že přední muži se klanějí slunci, a tím přijímají znamení šelmy.

Devátá kapitola představuje anděla, který prochází Jeruzalémem (a tím označuje určitý postupný vývoj), a vkládá pečeť na jednu skupinu před anděly zhoubci, kteří poté usmrcují všechny, kdo nemají pečeť. Obě kapitoly představují postupné dějiny, které vedou k nedělnímu zákonu, kdy se jedna skupina klaní slunci a druhá přijímá pečeť Boží. Bezbožní jsou pak z Jeruzaléma odstraněni, neboť nedělní zákon odděluje bezbožné od moudrých.

Zapečetění, které je znázorněno v deváté kapitole Ezechiele, je totožné se zapečetěním, které je znázorněno v sedmé kapitole Zjevení.

„Mají-li přijít takovéto výjevy, tak strašlivé soudy nad vinným světem, kde bude útočiště pro Boží lid? Jak budou chráněni, dokud nepřejde rozhořčení? Jan vidí živly přírody — zemětřesení, bouři a politický svár — znázorněné jako zadržované čtyřmi anděly. Tyto větry jsou pod kontrolou, dokud Bůh nedá slovo, aby byly uvolněny. V tom spočívá bezpečí Boží církve. Boží andělé konají Jeho vůli a zadržují větry země, aby vítr nevál na zemi ani na moře ani na žádný strom, dokud nebudou služebníci Boží zapečetěni na svých čelech. Mocný anděl je viděn, jak vystupuje od východu slunce. Tento nejmocnější z andělů má ve své ruce pečeť živého Boha, totiž Toho, který jediný může dát život, který může na čela vepsat znamení či nápis těm, jimž bude udělena nesmrtelnost, věčný život. Je to hlas tohoto nejvyššího anděla, který měl pravomoc přikázat čtyřem andělům, aby zadržovali čtyři větry, dokud nebude toto dílo vykonáno a dokud nedá povel, aby je uvolnili.“

„Ti, kdo přemohou svět, tělo a ďábla, budou těmi upřednostněnými, kteří přijmou pečeť živého Boha. Ti, jejichž ruce nejsou čisté a jejichž srdce nejsou ryzí, nebudou mít pečeť živého Boha. Ti, kdo plánují hřích a páchají jej, budou pomínuti. Jen ti, kdo ve svém postoji před Bohem zaujímají postavení těch, kteří činí pokání a vyznávají své hříchy ve velikém antitypickém Dni smíření, budou uznáni a označeni za hodné Boží ochrany. Jména těch, kdo vytrvale hledí, čekají a bdí na příchod svého Spasitele — horlivěji a toužebněji než ti, kdo očekávají jítro — budou počítána mezi ty, kdo jsou zapečetěni. Ti, kdo, ačkoli na jejich duše září plné světlo pravdy, měli by mít skutky odpovídající jejich vyznávané víře, avšak jsou vábeni hříchem, stavějí ve svých srdcích modly, kazí své duše před Bohem a poskvňují ty, kdo se s nimi spojují v hříchu, budou mít svá jména vymazána z knihy života a budou ponecháni v půlnoční temnotě, nemajíce olej ve svých nádobách se svými lampami. ,Vám, kteří se bojíte Mého jména, vzejde Slunce spravedlnosti a uzdravení bude na Jeho křídlech.““

„Toto zapečetění služebníků Božích je totéž, které bylo Ezekielovi ukázáno ve vidění. Také Jan byl svědkem tohoto nanejvýš ohromujícího zjevení. Viděl moře a vlny burácející a lidská srdce omdlévající strachem. Spatřil zemi otřásající se a hory vržené doprostřed moře (což se doslova děje), jehož vody burácejí a jsou rozbourené a hory se chvějí jeho vzdouváním. Byly mu ukázány rány, mor, hlad a smrt, vykonávající své strašlivé poslání.“ Testimonies to Ministers, 445.

Zapečetění jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc ve Zjevení, kapitole sedmé, je rovněž znázorněno v deváté kapitole Ezechiele a pečetící anděl je nejmocnější anděl, který vystupuje od východu. Ti, kteří jsou ztraceni, jejichž jména jsou vymazána z knihy života, jsou představeni jako ti, kdo „nemají olej ve svých nádobách se svými lampami“. Dvě skupiny ve vidění Ezechiele, kapitoly osmé až jedenácté, jsou moudré a pošetilé panny z Matouše dvacet pět, a jsou tedy adventisté.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“ Velký spor, 393.

Sestra Whiteová výslovně ztotožňuje Jeruzalém z Ezechiellova vidění s adventismem:

„Pravý Boží lid, který má v srdci ducha díla Páně a záchranu duší, bude vždy pohlížet na hříchy v jeho skutečné, hříšné povaze. Vždy bude stát na straně věrného a přímého jednání s hříchy, které Boží lid tak snadno obkličují. Zejména v závěrečném díle pro církev, v době zapečetování jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, kteří mají stát bez poskvrny před Božím trůnem, budou nejhrouběji pociťovat nepravosti lidu, který se hlásí k Bohu. To je působivě vyjádřeno prorokovým obrazem posledního díla pod postavou mužů, z nichž každý má v ruce zbraň k zabíjení. Jeden muž mezi nimi byl oděn lněným rouchem a po boku měl písarský kalamář. „A Hospodin mu řekl: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a učini znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, jež se v jeho středu páchají.““ Testimonies, svazek 3, 266.

Vidění v Ezechieli, kapitolách osm až jedenáct, se přímo vztahuje k dějinám adventismu vedoucím k nedělnímu zákonu a v době jeho nastolení. Označuje dvě třídy ctitelů, které jsou uvnitř Jeruzaléma (adventismu), a je prorocky spojeno se Zjevením Ježíše Krista, jež je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti, neboť jeho první odkazy předkládají v prorocké symbolice číslo „666“. Tímto způsobem označuje jednu ze čtyř věcí, nad nimiž musí moudří v posledních dnech zvítězit, a tyto čtyři věci jsou součástí světla o osmé, která je „z těch sedmi“. Zjevení patnáct rovněž ukazuje, že ti, kteří získají vítězství nad čtyřmi symbolickými aspekty papežství, zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu.

V onen den Izajáš v dvacáté sedmé kapitole říká, že spravedliví posledních dnů budou zpívat píseň o vinici, což je píseň, kterou Beránek zpíval, když chodil mezi lidmi, a která označuje vyvolený lid, jenž je pomíjen, zatímco je vybírán nový vyvolený lid. Tuto píseň zpívají „moudří“ posledních dnů během zapečetování v Ezechieli devět a Zjevení sedm. Ezechiellovo vidění v kapitolách osm až jedenáct je součástí právě této písně.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

„Pravý Boží lid, který má v srdci ducha díla Páně a záchranu duší, bude vždy pohlížet na hříchy v jeho skutečné, hříšné povaze. Vždy bude stát na straně věrného a přímého jednání s hříchy, které Boží lid tak snadno obkličují. Zvláště v závěrečném díle pro církev, v době pečetění sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří mají stát bez poskvrny před Božím trůnem, budou nejhrouběji pociťovat nepravosti lidu, jenž se hlásí k Bohu. To je důrazně znázorněno prorokovým obrazem posledního díla pod postavou mužů, z nichž každý měl ve své ruce zbraň ke zabíjení. Jeden muž mezi nimi byl oděn lněným rouchem a po boku měl písarský kalamář. „I řekl mu Hospodin: Projdi středem města, středem Jeruzaléma, a učini znamení na čelech mužů, kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, které se v jeho středu páchají.““

„Kdo v této době stojí v radě Boží? Jsou to ti, kdo fakticky omlouvají zla mezi těmi, kteří se hlásí k Božimu lidu, a kteří ve svých srdcích, ne-li otevřeně, reptají proti těm, kdo chtějí kárat hříchy? Jsou to ti, kdo se stavějí proti nim a sympatizují s těmi, kdo páchají zlo? Nikoli, vpravdě! Jestliže nebudou činit pokání a nezanechají díla satanova, totiž utlačování těch, kdo nesou břímě díla, a podpírání rukou hříšníků na Sionu, nikdy neobdrží pečeť Božího schvalujícího zapečetění. Zahynou při všeobecném zničení bezbožných, znázorněném dílem pěti mužů nesoucích zbraně k zabíjení. Pečlivě si povšimněte tohoto bodu: Ti, kdo obdrží čisté

znamení pravdy, v nichž je vypůsobeno mocí Ducha svatého, znázorněné znamením od muže oděného v lněném rouchu, jsou ti, „kteří vzdychají a naříkají nade všemi ohavnostmi, které se dějí“ v církvi. Jejich láska k čistotě a k poctě a slávě Boží je taková a jejich pohled na nesmírnou hříšnost hříchu je tak jasný, že jsou představeni jako ti, kdo jsou v úzkosti, ba dokonce vzdychají a naříkají. Čtete devátou kapitolu Ezechiele.“

„Avšak všeobecné pobití všech, kdo takto nevidí široký protiklad mezi hříchem a spravedlností a necítí tak, jako ti, kdo stojí v radě Boží a přijímají znamení, je popsáno v rozkazu daném pěti mužům se zbraněmi k zabíjení: ‚Jděte za ním městem a bijte; ať vaše oko nešetří ani se neslitováváte: zcela pobijte staré i mladé, panny, malé děti i ženy; ale nepřibližujte se k žádnému muži, na němž je znamení; a začněte od Mé svatyně.‘ Testimonies, svazek 3, 266, 267.“